

P. PAKARINEN

*Paholaisesta
seuraava*

Unelmat on tehty toteutettaviksi.

Kiitos teille, jotka autoitte tämän unelman
toteuttamisessa.

P. Pakarinen

Paholaisesta seuraava

Fantasia, romantiikka

© 2023 P. Pakarinen

Kannen suunnittelu: Books on Demand

Sisuksen taitto: P. Pakarinen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-9323-3

SISÄLLYS:

Kadonneiden sielujen kaupunki	sivu 7
Pimeyden kosketus	sivu 205

Kadonneiden sielujen kaupunki

Prologi

Gyna

Kuinka kauan siitä nyt oli? Kolme vuotta? Enemmänkin? Ei siis mikään pitkä aika, mutta silti meistä oli tullut kuin pieni perhe, joka tuki toinen toistaan ja auttoi hädän hetkellä. En voinut hetkeäkään kuvitella elämääni ilman Nee-kaa, Farrahia ja Lukea. Ilman heitä ei ollut minua. Hassua, joskus aiemmin olin päättänyt, että en koskaan kiintyisi kehenkään. En sen jälkeen, kun entinen heilani Louis kohtasi karmaisevan lopun pienen kyläpahaisen kapi-nassa. Meidän ei sallittu olla siellä. Meille ei ollut paikkaa missään. Olimme hylkiöitä. Niitä, joita ihmiskunta piti pelkkinä lastensatuina ja pelottavina tarinoina.

Noin viisi vuotta sitten olin saapunut suurten unelmien kaupunkiin. New York – paheiden ja salaisuuksien mekka. Väkiluku yli kahdeksan miljoonaa. Eikö yksi viattoman näköinen vampyyri siis sulautuisi joukkoon? Eläisi päivästä toiseen ihmisten huomaamattomissa, samassa mas-sassa kuin aivottomat kuolevaiset.

Jotain hyötyä suvustanikin oli. Isä oli ollut eläessään sen ajan mahtavampia pörssihaita Euroopassa. Sitä kautta perheellemme oli poikunut huomattavia summia rahaa tilille. Siinä missä isä tienasi meille ruokarahaa, äiti istui olohuoneessa viskilasinsa kanssa. Ei äidissä kuu-lemma ollut vikaa, se oli se maanisdepressiivisyys, joka oli hänet siihen jamaan ajanut. Meillä oli ollut erikseen kodinhoitaja sekä henkilökohtainen ohjaaja äidille, joten minun ei oikeastaan tarvinnut vaivautua viettämään aikaa hänen kanssaan. Minun ja äidin välit eivät koskaan olleet kovinkaan lämpimät. Hän syytti minua elämänsä pieleen menemisestä.

Siitä asti, kun hän oli työntänyt minut maailmaan hoik-kien reisiensä välistä, minä olin ollut hänelle piru ihmis-hahmossa. Pieni ihana Gyna oli oikeasti pahalainen, joka oli tuonut tullessaan depression. Joten äiti istui olohuo-neessa, minä kuljin huoneeni, vessan ja ulko-oven väliä. Isän kanssa olimme sen sijaan olleet todella lämpimissä väleissä. Vaikka äiti kielsikin isää kirjoittamasta

testamenttiin minun nimeäni, heidän kuoltuaan kaikki isän omaisuus siirtyi minulle. Eräänä kauniina päivänä koulun jälkeen seisoin luksuskartanomme pihalla katse lasittuneena. Tuijotin näkymää, mutta en nähnyt mitään. Ehkä siksi, että kotini oli palanut maan tasalle. Tutkimuksissa selvisi, että palon syynä oli ollut tuhopoltto.

Jep. Siinä minä sitten olin. Orpona ja juuri täyttänyt 17-vuotta. Tätini Erica otti minut nurkkiinsa asumaan New Yorkiin, mutta näytin olevan hänelle pelkkä suuri riesa. Hammasta purren kävin koulua ja yritin suoriutua siitä paskasta kunnialla. Kun mittariin napsahti 20-vuotta, minä pakkasin tavarani ja lähdin. Se olikin aluksi hauskaa aikaa. Minulla oli tuhottomasti rahaa, ulkonäköä ja viinaa. Päivät menivät sauhutellessa ruohoa ja kumotessa tequilashotteja. Irtosuhteiden määrää ei voinut laskea enää kahden käden sormilla. Olisihan minun pitänyt arvata, että kaikki hyvä loppuu aikanaan.

Pari vuotta tätini luota lähtemisen jälkeen, eräänä erittäin onnistuneena iltana, suunnistin pubilta sen hetkiseen asuntooni. En kuitenkaan ikinä päässyt sinne asti... ainakaan elävänä. Aamulla heräsin omasta sängystäni kankeana ja järkyttyneenä... ja tajuttoman janoisena. Kun raotin verhoa, aurinko poltti ihoani ja jouduin linnoittautumaan kylpyhuoneeseen useiksi tunneiksi. Kun aurinko viimein laski, olin silmittömän verenjanoinen. Siitä juontuivatkin hurjat huhut ”vampyyrista” Harlemissa. Asuintaloni kaikki ihmiset löytyivät seuraavana aamuna kalpeina ja verettöminä, mutta minua kukaan ei koskaan löytänyt.

Katosin viideksikymmeneksi vuodeksi maailmalle. Kiersin siellä sun täällä ja aiheutin pahennusta. Kesti lähes kaksikymmentä vuotta ennen kuin sain verenhimoni aisoihin. Vihasin itseäni ja päätin, että en koskaan hyväksyisi ketään lähelleni. Olin hirviö. Surkea ihmisen irvi-kuva. Helvetti sentään vampyyri! Eihän sellaisia ollut edes olemassa!

Olin siis vanha mummo kaksikymppisen naisen ruumiissa, kun vihdoin palasin New Yorkiin. Tätini oli aikaa sitten testamentannut talonsa minulle ja kun hän kuoli, ja vaikka olin vakuuttanut itselleni aiemmin, että en

palaisi siihen puljuun enää ikinä, sinne minä kuitenkin päädyin. Vaati ensinnäkin aikamoisia järjestelyjä saada talo itselleni niin monta vuotta myöhemmin. Niinpä minä pelottelin paskat pihalle eräästä vanhasta lakimiehestä, joka hoitaa tälläkin hetkellä asioitani. Hän on liian pelois-
saan sanoakseen minusta kenellekään mitään. Viisas mies toden totta.

Kuten jo mainitsinkin, muutin siis tätini taloon palattuani seikkailuiltani. Olin aina salaa rakastanut vanhaa englantilaistyylistä taloa, joka sijaitsi tarpeellisen kaukana kaikesta melusta ja hälystä, mutta josta pääsi tarpeen vaatiessa hyvin helposti ihmisten ilmoille. En ollut voinut lopettaa hymyilyä, kun olin eräänä iltana seisonut talon pihalla ja katsellut sen ylhäistä olemusta, kivi kiveltä rakennettuja tukirakenteita, vanhoja ikkunanpieliä ja harjakattoja. Talo oli rapistunut pahasti ja sen toisella seinämällä kasvoi valtoimenaan köynnöksiä. Minusta se oli ihana, niin vampyyrimainen.

Siellä oli tilava kellari, johon mahtui lepäämään päiväksi. Tai piilottamaan ruumiin. Keittiö oli pieni, mutta kodikas, kuin myös olohuone. Ylös pääsi vanhoja natisavia portaita. Yläkerrassa oli kolme huonetta ja niiden lisäksi neljäs, johon pääsi vain ulkokautta portaita pitkin. Myöhemmin rakennettu lisäsiipi sisälsi vielä neljä huonetta. Tilaa siis riitti. Tätini oli majoittanut huoneissa aiemmin työntekijöitään, jotka olivat hoitaneet hänen tilaansa. Ihastellen olin kävellyt huoneen toisensa jälkeen läpi ja siivellyt kivisiä rapistuneita seiniä ja jäljellä olleita huonekaluja. Sen jälkeen olin sytyttänyt tulen vanhaan takkaan, siepannut kassistani viinipullon ja istunut tulen ääreen nauttimaan juomaani.

Se minusta, mutta miten tapasin kaikki rakkaat elämänkumppanini? Voi siinäpä vasta kerrottavaa. Eräänä alkoholintäyteisenä iltana törmäsin klubilla käsittämättömän kauniiseen Farrahiin, jonka ympärillä oli pyörinyt koko illan miehiä kuin karpäsiä lehmänlantaläjällä. Jopa minun oli ollut pakko katsoa häntä pidempään kuin normaalisti. Farrah uhkui jonkinlaista seksuaalista vetovoimaa, jota

kukaan ei voinut vastustaa. Hän vain hymyili lähentelijöilleen, tanssi heidän välissään ja kosketti jokaista vuorolleen kevyesti. En tiedä missä vaiheessa arvasin, että hän ei ollut normaali nainen. Kun Farrah siirtyi tiskille tilaamaan, minä hivuttauduin hänen viereensä.

”Okei, kukaan ei voi olla noin seksikäs ilman yliluonnollisuutta”, olin vain tokaissut pienessä nousussa ja nainen oli nauranut. Hän oli aistinut minun olevan vampyyri. Selvisi, että huumaava Farrah oli succubus. Oikein nartujen narttu, joka nautti ravinnokseen ihmisten energioita. Ja minä olin todella hänen lumoissaan. Me menimme jatkoille vanhaan talooni, johon myös Farrah rakastui. Päivä toisensa jälkeen kului ja Farrahista tuli ikään kuin osa taloa. Hän oli asunut lapsuutensa adoptioperheessä ja lähtenyt omilleen minun tavoin tapettuaan vahingossa naapurin pojan suudellessaan tätä. Tunsimme jonkinlaista yhteenkuuluvuutta ja niinpä meistä tuli ylimmät ystävyykset.

Neeka ja Lukeen törmäsimme Farrahin kanssa eräänä iltana, kun Farrah oli ehdottomasti halunnut viedä uhrini elinvoiman samalla, kun minä imin tyypin kuiviin. Se oli ollut vähän liian pervoa, mutta me olimme muutenkin vähän hassahtaneita samassa seurassa. Olimme hahtuneet kun erään rakennuksen uumenista oli alkanut kuulua kiljuntaa. Uteliaita kun olimme, syöksyimme paikalle ja kohtasimme ensimmäistä kertaa vampyyrinmetsästäjän. Siis oikeasti... niitäkin on olemassa. Neeka oli ollut köytettynä keskellä suurta hallia ja hänen vatsassaan oli ollut todella ilkeän näköinen haava. Olin ollut varma, että tyttö kuolisi minä hetkenä hyvänsä. Koko tilanne oli saanut kuitenkin uuden suunnan pian, kun kaksi viheliäistä vampyyrinmetsästäjää olivat vetäneet paikalle ketjuista pidellen miehen, joka taisteli raivoisasti vastaan. Myöhemmin Luke oli kertonut meille, että metsästäjät olivat halunneet tietää, oliko hän susi. Täysikuu oli pilkistellyt pilvien takaa ja niinpä Luke oli antautunut suden vaimolle veren tuoksuessa niin hyvin huumaavasti. Ennen kuin hän oli päässyt Neekan kimppuun, me olimme Farrahin kanssa tulleet paikalle ja listineet metsästäjät. Kun Farrah oli teilannut suden tajuttomaksi, minä olin tehnyt

hyvin äärimmäisen teon ja muuttanut kuolemaisillaan olevan Neekan vampyyriksi. Olimme vieneet kummallisen kaksikon kotiimme, Farrah oli vain tokaissut, että olimme perustaneet kokonaisen eläintarhan.

Siinä me sitten olimme, kaksi vampyyria, succubus ja ihmissusi. Ja meistä tuli läheisemmät kuin olisin koskaan uskonut. Me kaikki saimme uuden paremman elämän kadonneiden sielujen kaupungissa.

1. LUKU

Gyna

Räväytin silmäni auki. Nenääni tunkeutui ensimmäisenä huoneen hiukan hassu tuoksu. Vähän niin kuin home ja multa. Onneksi olin vampyyri, joten minun ei tarvinnut miettiä sairastuvani oman rakkaan taloni takia. Tuijotin hetken aikaa tummaa kattoa ja yritin saada aivoni toimintaan. Päiväunilta herääminen oli aina vähän hidasta puuhaa. Alun perin olin nukkunut kellarissa päivällä. Siellä oli ollut rauhallista ja herääminen tuntui kivemmalta pilkkopimeässä. Kun Farrah oli muuttanut saman katon alle, halusin käyttäytyä vähän ihmismäisemmin ja valitsin itselleni yhden huoneista. Vaikka ikkunoiden edessä oli raskaat verhot ja ne oli vielä teipattukin mahdollisimman hyvin kiinni, eivät ne estäneet kaikkea valon tuloa huoneeseen. Aurinko oli laskemassa, mutta vielä senkin jälkeen ulkona tulisi olemaan valoisaa. Kesällä päivät vain olivat pidempiä. Viimeisenä rekisteröin sen, että rappaukset tipahtelivat seiniltä Skrillexin tahtiin, joka pauhasi olohuoneessa.

”Us-ko-ma-ton-ta”, sihahdin ja suljin silmäni. No, ainakin Luke oli paikalla, se oli varmaa. Nousin hitaasti ja laahauduin vaatekaapille. Valitsin mustat nahkahousut, valkoisen tuubitopin ja nappasin nahkatakkiini vanhan, karsineen jakkaran päältä. Matkalla alakertaan suin syvänpunaisia hiuksiani jonkunlaiseen asentoon. Laukkasin narisevat portaat kevyesti alakertaan ja kaarsin oikealle mennäkseni olohuoneeseen.

”Lopettakaa tuo silmillänne paneminen, se on rasittavaa. Tehkää asialle jotain!” kuulin Farrahin huudahtavan. Ystäväni istui vanhassa nojatuolissa poikittain ja oli nostanut jalkansa toisen käsituen yli. Aina kun näin ystäväni, en voinut olla tuijottamatta. Sellainen vaikutus Farrahilla oli kaikkiiin kaikkialla. Kai se oli jotain succubusjuttuja. 24-vuotiaan Farrahin tumma tukka oli sekaisella pörröllä, aivan kuin hän olisi myös herännyt hetki sitten. Hänellä oli päällään tiukat farkut ja musta napapaita... tai noh, se peitti oikeastaan vain naisen uhkean etupuskurin. Juuri

ja juuri. Jalat hänellä olivat paljaana. Hän kuuli tuloni ennen kuin sanoin mitään ja kääntyi katsomaan minua virnuillen.

”Hei muru”, hän hymyili ja minä loikkasin hänen kanssaan samaan pieneen nojatuoliin. Farrah pyöräytti jalkansa syliini ja sujautti kätensä niskaani pyöritelläkseen hiuksiani sormensa ympärille.

”Far, älä puhu... noin”, Neeka mutisi naama punaisena. Hän istui toisessa nojatuolissa farkuissaan ja kukallisessa topissa. Hän oli pyöräyttänyt vaaleat kutrinsa epämääräiselle ponnarille ja hänen sylissään makasi kirja. Ylpeys ja ennakkoluulo? Luoja. Neeka oli jotenkin käsittämättömän outo tapaus. Muuttuessaan vampyyriksi hän oli ollut juuri ja juuri 21-vuotias ja uskomattoman siveellinen nuori nainen. Hänen perheensä oli opettanut hänelle kaikenlaisia irvokkaita elämänohjeita kuten seksin harrastaminen ennen avioliittoa oli todella, todella syntistä. Yleensä ihmisen persoona muuttuu, kun hän muuttuu vampyyriksi. Se ei kuitenkaan pätenyt Neekaan. Verenjanon hän oli hillinnyt puolessa vuodessa ja olin siitä hänelle kateellinen.

”Miten? Panemisestako? Luoja Neeka, olet vampyyri, olet yliluonnollinen, kaunis ja vahva. Sinä voit puhua asioista niiden oikeilla nimillä”, Farrah älähti. En voinut olla hymyilemättä. Farrah sitten aina puhui suoraan eikä sensuroinut puheitaan. Siihen alkoi jo tottua. Silloin kannatti huolestua, kun hänen silmänsä muuttuivat kirkkaan sähkönsinisiksi. Silloin sisäinen succubus halusi toimintaa.

”Sinä ja Luke kyräilette toisianne joka päivä. Ettekö te voi vaan hoitaa asiaa pois alta?” Farrah virnuili ja Luke kohotti kulmaansa. Hän istui lattialla stereoiden vieressä ja näytti eksyneeltä koiranpennulta. Hän oli ainakin 180 senttiä pitkä ja hyvin muodostunut kaveri, jolla oli tummat hiukset ja suklaasilmät. Luke oli meistä normaalein. Hän eli melkein kuin ihmiset, koska hän teki satunnaisesti töitä lähimmällä kuntosalilla. Hän pystyi hallitsemaan susipuoltaan. Paitsi täydenkuun aikaan. Silloin hänen sutensa otti hallinnan ja silloin kellariin viritetyille ketjuille oli käyttöä.

Neeka vilkaisi otsa kurtussa Lukea ja odotti ilmeisesti, että tämä kommentoisi tilannetta jollain tapaa. Luke vain

kohotti kulmiaan virnistellen ja sai Neekan luomaan häneen hiukan tulistuneen katseen. Minä kyllä huomasin myös pienen piilevän ihastuksen Neekan silmissä. Hänen vain piti olla niin saakelin itsepäinen ja tosikko joka tilanteessa.

"Hah, Luke haluaa päästä hameesi alle Neeka. Miksi et raottaisi?" Farrah venytteli sanojaan. Neeka heitti meitä tyynyllä.

"Lopeta! Miksi sinun pitää olla tuollainen dorka? Ei enää sitä sanaa. Ikinä", Neeka ärisi ja hänen silmissään välähti punaista. Okei, hän oli suuttumassa oikeasti.

"Okei, okei! Luoja, ihme tosikkoja", Farrah mutisi ja nosti käsiään antautumisen merkiksi.

"Minä ainakin aion lähteä välipalalle. Tuletko mukaan?" kysyin Farrahilta ja nousin ylös. "Ja sinä, et kyllä pudota kaikkia rappauksia talosta tuolla musiikilla", kohotin kulmaani Lukelle, joka vain iski silmää. Farrah loikkasi jaloilleen kuin iloinen jänis.

"Minä olen messissä. Entä Neeka?"

"Minä jään tänne", Neeka murahti.

"Eipä yllätä", Farrah venytti sanojaan ja kääntyi kannoillaan ennen kuin Neeka ennätti luoda häneen kiukkuisen katseen. "Ne panee, takuulla panee jossain vaiheessa", Farrah kuiskasi minulle enkä voinut olla nauramatta.

Päätimme kaupungin hălinăn sijaan suunnistaa lähimpään baariin, joka sijaitsi vähăn syrjăssă, mutta siellä oli aina ihmisiă. Paikka oli pieni ja sinne mahtui arviolta ehkă sata henkeă. Kuten aina, paikka kuhisi taas ihmisiă. Valot vilkkuivat katossa, musiikki pauhasi ja joka puolella tuoksui alkoholi, hiki ja seksi.

Suunnistimme Farrahin kanssa tiskille tilaamaan. Tilasin tuttuun tapaani gin tonicin, kun Farrah tilasi itselleen ironisesti sex on the beachin. Kăännyimme katsomaan baarin menoa. Kuten arvata saattoi, paistoimme joukosta kuin mitkăkin valopilkut.

"Hei kaunokainen", sanoi humalainen mies Farrahille, joka vain tarttui miestä leuasta, hymyili ja suuteli tătă kiihkeăsti. Siină ei ollut kyse mistăăn muusta kuin siitä, ettă miehen energia valui parasta aikaa Farrahin

kurkkuun. Farrah oli kertonut, että aiemmin hänellä oli ollut ongelmia lopettaa ajoissa ja hän olikin jättänyt jälkeensä kasan ruumiita. Nykyisin hän otti vain vähän, jotta ihminen pysyi tolkuissaan ja valitsi sitten seuraavan uhrinsa. Melkein olin kateellinen hänelle. Minun täytyi satuttaa ihmistä saadakseni haluamani. Minäkin olisin mielestäni vain suudellut ihmisiä. Vampyyrina olon hyvä puoli oli toki se, että sain uhrini unohtamaan kaiken mitä olin heille tehnyt. Se vähensi huomattavasti riskiä jäädä kiinni. En halunnut niskaani enää toista vampyyrivainoa.

Keskityin juomaan juomani loppuun sillä aikaa, kun Farrah pelasi huulillaan ja kielellään. Hetken päästä hän irtautui miehestä ja työnsi tämän kauemmas. Hiukan pöhlämystyneen näköisenä mies kääntyi hymyillen ympäri ja hävisi ihmismassaan. En voinut olla hymyilemättä ystävälleni, joka hypähti alas baarijakkaralta ja veti minutkin alas. Kaiuttimista alkoi pauhata yksi mahtavimmista biiseistä samalla, kun Farrah veti minut tanssivien ihmisten sekaan ja aloimme tanssia enemmän kuin seksikkäästi toisiamme vasten. Saimme todellakin päät kääntymään missä tahansa. En edes halunnut muistella millaisia leikkejä olimme leikkineet tuttavuutemme aikana. Hotellihuoneiden suojissa oli tapahtunut kaikenlaisia paheita. Farrah hymyili minulle ja aloimme laulaa biisin mukana.

Eipä yllättänyt, että useampia miehiä alkoi kerääntyä ympärillemme. Emme olleet huomaavinamme koko tilanetta vaan keinutimme lantioitamme rytmikkäästi biisin mukana. Farrah nauroi vapautuneesti enkä minä voinut olla hymyilemättä. Tämä se vasta oli elämää. Joku mies liu'utti kätensä takamukselleni ja alkoi tanssia takanani, mutta en välittänyt. Keinuin Farrahin ja miehen välissä kuin transsissa.

Tanssilattia suorastaan tursui tanssijoita eikä kukaan pistäisi edes merkille mitä kaiken keskellä tapahtui. Käännyin ympäri Farrahin tanssiessa takanani ja ojentauduin suutelemaan miestä, joka oli omaan makuuni ehkä liian vanha ja ruma, mutta en antanut sen häiritä. Veri kuin veri. Aina yhtä hyvää. Farrah tanssi takanani kädet lantioillani ja suuteli samalla jotain urheilijan näköistä jatkää. Liu'utin huuleni vanhemman miehen kaulalle.

*"Vaarallinen, synkkä, seksikäs.
Kahden tarinan kuuma kokoelma,
joka viihdyttää lukijaansa
alusta loppuun."*

New Yorkin laitamilla asustaa epätavallisten ystäväysten nelikko; kaksi vampyyria, jotka ovat kuin yö ja päivä, viekoitteleva succubus sekä komea ihmissusi. He koettavat kovasti sulautua tavallisten ihmisten maailmaan ja elää osana sitä, mutta heillä jokaisella on menneisyytensä, joka pitää otteessaan. Ja uusi vaara vaanii aivan nurkan takana...

Danan arki on totaalisen tylsä sekä romanttisten hömppätarinoiden kyllästämä. Hänen elämäänsä ei yksinkertaisesti kuulu miehet tai romantiikka. Erään illan päätteeksi hän kohtaa pimeydessä synkän miehen, joka pelastaa hänet ja jolla on vaarallisesti kiiluvat silmät. Missä mies liikkuukin, vaara ympäröi hänet. Danalla ei ole aikomustakaan langeta vaaralliseen viettelykseen.

BoD

9 789523 393233